

Ludvika tidn. 13 nov. 1975

MINA FÖRFÄDER VAR SMEDER, SJÄLV ÄR JAG EN RIMSMED

Jag kom till Smedjebacken första gången i maj 1967 och kände mej då rätt främmande i denna typ av samhälle, dominerat av en enda stor industri. För att få lite hemkänsla gick jag för att titta på kyrkan och kyrkogården. Jag gick omkring på kyrkogården och såg på de vackra järnkorsen, på namnen som representerade bergsmän och smeder. Jag gick stora mittgången ner mot sjön Barken.

Plötsligt var det som en väldig kraft lyft mej från jorden och skjutsat mej genom luften. Vet ingenting om hur det gick till, bara att jag utan att ana hur jag kommit dit, stod vid kyrkogårdens soptipp. Jag hade inte gått i några tankar eller som man säger "varit borta" Jag var just vid tillfället skärpt, mycket klart medveten och inregistrerande. Det första jag lade märke till bland skräpet på soptippen var ett enkelt vackert järnkors som kastats dit, och jag undrade varför inte kyrkorådet tog vara på det och lämnade det till något museum. Jag var samlad, det klarnade för mej och i varje fall uppfattade jag saken så här. Det var smederna och bergsmännen under järnkorsen som hade slängt iväg en nykomling, som de kanske ansåg inte hade där att göra.

Så gick jag mittgången tillbaka och ställde mej där och sa högt: "Min morfar var smed och det var hans far och farfar också. Mina händer är smedhänder. De kan inte hantera järn, men däremot ord och ordklanger. Rimsmed som man kallar det ibland. Det är inget ni behöver fnysa åt. Det kan verka fin- eller klensmede, men det kan ändå bli mer hållbart än det man får fram från hyttorna. Jag tänkte på en gammal romersk diktare som påstod att hans verser skulle vara varaktigare än kopparn. Men det sa jag inte högt. Det kunde ha verkat som skryt.

När jag stod där kom en stor frid över sjön. Den spred sig över kyrkogården med dess nyutslagna björkar och kring kyrkan. Jag kände att jag var accepterad av mina egna förfäders yrkeskamrater. Jag kände friden inom mej och det är väldigt viktigt om man ska åstadkomma något, vilken sysselsättning man än har.

Anders Frostenson